

[Gammelgaard]

det, vi skal stemme om senere på dagen – som medfører et fald i betalingsbalanceunderskuddet. Budgetdepartementet mener, at faldet bliver på 6 mia kr. næste år, de økonomiske vismænd, at faldet bliver endnu større. Det afgørende er, at regeringen kan nå sit mål: at få betalingsbalanceunderskuddet ud af verden ved udgangen af 1988, og det forudsætter altså et gennemsnitligt fald på ca. 7 mia kr. om året.

Så vil jeg gerne sige om inflationen, at det er en kendsgerning, at den er på vej nedad her i landet, og at vi, som jeg udtrykte det, bevæger os henimod at blive et lavinflationland. Vi bliver et land, der er placeret blandt de laveste i den vestlige verden, hvad angår inflation.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Jeg forstår, at hr. Gammelgaard mener, at sådan noget som den uenighed, der hersker mellem socialdemokratiet og SF om sikkerhedspolitikken – og der er uægtelig uenighed på nogle væsentlige områder – kan umuliggøre et samarbejde om den økonomiske og sociale politik osv.

Så vil jeg egentlig godt have hr. Gammelgaards forklaring på, hvordan det er muligt for det nuværende flertal overhovedet at gennemføre en politik.

Hr. Gammelgaard taler om, at S og SF ikke kan udgøre et alternativ. Et alternativ til hvad? Et alternativ til fire regeringspartier, som med hud og hår går ind for den traditionelle sikkerhedspolitik, forsvarsforlig, og hvad ved jeg, og det radikale venstre? Hvis ikke jeg har misforstået det hele, så er årsagen til, at det er faldet ud, som det er ved disse vistnok 14 sikkerhedspolitiske afstemninger, vi har haft, at det radikale venstre har stemt imod regeringen.

Jeg lagde også mærke til i går ved finanslovaftstemningen, hvordan det radikale venstre foreslog en nedskæring af militæruddgifterne, som vi naturligvis stemte for, og som regeringspartierne stemte imod. Ja men hvad er det for noget – en sådan uenighed mellem det radikale venstre og regeringspartierne om sikkerhedspolitikken? Hvordan kan man dog så samarbejde om den økonomiske politik?

Det kan man åbenbart godt, men det skulle så være umuligt for socialdemokratiet og

SF, mener hr. Gammelgaard. Tingene hænger ikke sammen.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg vil sådan set også glad bare lige bidrage lidt til hr. Gammelgaards søgning efter, hvad S og SF kan blive enige om, f.eks. også på det økonomiske område. Der er én ting, hr. Gammelgaard, S og SF kan blive enige om lige med det samme, det er holdningen til forhøjelse af energiafgifter.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Jeg er selvfølgelig også glad for den kærlige omsorg, der er fra den borgerlige side af salen for, hvordan det nu skal gå med S-SF-samarbejdet, og det synes jeg er udmærket I giver os lejlighed til at få diskuteret.

Hr. Gert Petersen har jo lige påpeget, hvordan det godt kan lade sig gøre på det udenrigspolitiske område. Jeg vil sige, at vi måske her har et eksempel på, at socialdemokratiet godt kan lære noget af denne borgerlige regering. Den borgerlige regering har formået at samarbejde på en måde, hvor man har givet sine samarbejdspartnere et vist spillerum, og det vil der også blive behov for i et S-SF-samarbejde, det er klart.

Jeg tolkede til gengæld også hr. Svend Auken's indledning i dag netop som en åbenhed over for dette, idet hr. Svend Auken sagde: vi kommer ikke til for at være en vi-alene-vide socialdemokratisk regering, vi kommer til med en åbenhed over for et samarbejde med andre partier i salen. Så jeg tror nok, det skal gå.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Det kan måske nok føles lidt underligt, men jeg føler faktisk trang til at give hr. Gert Petersen ret. Det er jo i virkeligheden sådan, at specielt på det forsvarspolitiske område er regeringen blevet trukket rundt i manegen ved næsen af det radikale venstre, så på det punkt tror jeg såmænd ikke, vi skal vente så store forandringer, hvis der skulle komme et regeringssamarbejde imellem socialistisk folkeparti og socialdemokratiet. At der så er